

NIKS

15

DECEMBER

1978

N A A R I N T E G R A T I E K I N D E R S E K S U A L I T E I T

orgaan van de N.V.S.H. Landelijke Werkgroep Pedofilie,
werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties,
Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming.

redactie: Dr. F. Bernard
Bob Ferguson
Peter Geul
Gorrit Goslinga

redactie-adres: Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

De kopij dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn, bij voorkeur getypt. Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs bedraagt (inclusief verzend- en portokosten) f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887 ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie NVSH, Postbus 540 te Zoetermeer. Vermeldt bij de overschrijving s.v.p. "abonnement NIKS 1978". Een abonnement wordt steeds per januari automatisch verlengd, tenzij uiterlijk in december schriftelijk bij de redactie is opgezegd. Voor betaling van het abonnementsgeld over 1979: zie ook het redactioneel op de volgende bladzijde.

LOSSE NUMMERS

Nederland	f. 1,50	(exclusief portokosten)
België	Bfr. 25	

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingswerkgroepen.

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen enz. sturen naar het redactie-adres: Postbus 6614, 3002 AP ROTTERDAM.

N I K S

2e jaargang

nummer 15

december 1978

UIT DE INHOUD

BLZ:

INTERLOKAAL door Gorrit Goslinga	247
MIJN VRIENDJE STEELT door Gorrit Goslinga	249
KRONIEK VAN MIJN WERELDREIS door Dr. F. Bernard	250
STEMMEN OVER "PEDOFILIE DOOR POSTEMA" door Peter Geul	254
KIND IN AKTIE(S) door Peter Geul	254
INTERVIEW MET HANNIE BOLDEN door Peter Geul	256
GRONINGEN GEEFT IN NOTA BEELD VAN ZICHZELF door Peter Geul	257
EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE (slot) door Ken Plummer	259
NIEUWS VAN NIKS door Alfred Aubry	263

N I K S L N 1 9 7 9

Met dit nummer is de tweede jaargang van NIKS afgesloten. Vijftien nummers van een zo goedkoop mogelijk gehouden orgaan - qua uiterlijk soms wat sober, naar inhoud wisselend gewaardeerd - dat toch voor de NVSH - LWGP/werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties wel in een behoefte voorzag.

Reacties van lezers en ideeën vanuit de Landelijke Werkgroep Pedofilie en het Dagelijks Bestuur daarvan hebben geleid tot bezinning over inhoud, opzet en uiterlijk van NIKS. In de eerste plaats is NIKS het aangewezen middel om het vaak gesignaleerde gebrek aan communicatie tussen de leden van de afdelingswerkgroepen en het "bestuursniveau" te overbruggen. De bedoeling is dan ook dat NIKS regelmatig korte verslagen gaat geven van de maandelijkse LWGP-vergadering, en meer informatie gaat bieden over landelijke en plaatselijke activiteiten. De redactie is hiertoe uitgebreid. Bovendien wil het blad meer gaan stimuleren tot discussies via ingezonden brieven. Zonder dat dit tot persoonlijke - voor anderen niet interessante - scheldpartijen hoeft te leiden, is het goed als iemands mening eens door anderen overdacht kan worden, en als anderen daar dan hun eigen ideeën tegenover kunnen zetten. Willen wij werkelijk "Naar Integratie KinderSeksualiteit", dan hebben we een heleboel gedachtenuitwisseling en -vorming in te halen over specifieke relatieproblematiek, gevoelsmatige en beredeneerde opvoedingsgedachten, etc., die tot dusverre niet openlijk gevoerd "mocht" worden.

Tenslotte wordt aan het veel gehoorde verzoek voldaan te komen tot een iets prettiger ogend uiterlijk, en zal de verschijningsfrequentie verhoogd worden tot in principe 10 maal per jaar (d.w.z. elke maand, behalve juli en augustus). Hierdoor kan het blad ook iets aktueller op gebeurtenissen inspringen. Om de kosten van deze serviceverbetering te dekken is op de begroting van de Landelijke Werkgroep voor het jaar 1979 een groter bedrag uitgetrokken voor NIKS dan voorheen. De abonnementsprijs (f 19,75 per jaar) en de prijs voor losse nummers (f 1,50 of Bfr 25) blijven ongewijzigd. We willen er nog eens nadrukkelijk op wijzen dat NIKS niets aan het abonnementsgeld verdient. Het tegendeel is waar: de Landelijke Werkgroep Pedofilie van de NVSH betaalt een belangrijk deel van de kosten.

Het abonnementgeld kan voortaan per acceptgirokaart worden voldaan. Dit gaat reeds in bij het komende abonnementsjaar 1979: in december wordt aan alle huidige abonnementshouders, voorzover zij niet hebben opgezegd, een acceptgirokaart gestuurd. U hoeft dus niet uit eigen beweging geld te storten maar kunt rustig wachten tot u de kaart toegestuurd krijgt.

Mogen wij U een prettige kersttijd toewensen, maar vooral:

EEN OPTIMAAL 1979 JAAR VAN HET KIND !

De redactie.

VERSLAG VAN ACTIVITEITEN VAN DAGELIJKS BESTUUR EN LANDELIJKE COMMISSIES

Dit is een nieuwe rubriek. De bedoeling is, informatie aan te dragen voor mensen die wel belang stellen in wat er landelijk gebeurt, maar daar niet met hun neus bovenop (kunnen of willen) zitten. Hetgeen in de landelijke werkgroepvergadering gebeurt blijft buiten deze rubriek: daar levert Peter Geul steeds een verslag van.

BESTUUR EN COMMISSIES

Het Dagelijks Bestuur (DB) is een soort zenuwcentrum van de landelijke werkgroep. De acht leden proberen zo goed mogelijk te overzien wat er gebeurt en moet gebeuren; waarin ze trouwens zelf een groot aandeel hebben. Dat wij met z'n achten nogal actief zijn mag hieruit blijken: er is geen commissie zonder DB'er; er is geen DB'er of hij/zij zit in minstens één commissie; in de zeven functionerende commissies worden van de 23 posten er 14 bezet door DB-leden. Wij vinden dit zelf ook wel aan de dulle kant, maar vind maar eens mensen die in een landelijke commissie willen gaan zitten. En toch gaat het om noodzakelijke activiteiten, dus.....

POLITIEK

De Politieke commissie heeft, zoals al in het vorige nummer vermeld werd, het grote karwei achter de rug: het rapport leeftijds grenzen dat ongeveer gelijktijdig met deze NIKS verschijnt als NVSH-uitgave. De commissie houdt zich nu vooral bezig met de presentatie van dit rapport. Daartoe zijn contacten gelegd en opnieuw geactiveerd met een aantal landelijke dagbladen en gespecialiseerde tijdschriften, alsook met enige politiek verantwoordelijke personen. Vrijwel zeker komt er nog deze maand een TV-interview in "VARA-Visie" van W.L. Brugsma met Hans Zwerus.

PUBLICITEIT

Na het volgens veler tevredenheid verlopen TV-programma heeft de publiciteitscommissie nog één opdracht op zijn bordje liggen: een nota te schrijven over het voorkomen van verdraaiing van onze

publiciteit door anderen. Daaraan voorafgaand moet de LWG-vergadering eerst eens systematisch praten over welke publiciteit we nu wel of niet willen of willen ontlopen. Dat staat voor december gepland en daarna gaat de commissie aan het werk.

BELEIDSNOTA

Werkbasis voor de activiteiten van de LWG en de AWG's die hem vormen is officiëel de beleidsnota, waarin staat welke maatschappelijke probleemstelling wij als de onze zien; wat wij daaraan willen doen; en hoe we dat denken te doen. De nota die in 1974 geschreven werd was eigenlijk al een jaar later verouderd, toen op het beleidsweekend in Arnhem de 'brede visie' werd aanvaard (het probleem is dat kinderen als niet-seksueel worden beschouwd; ieder een heeft met dat probleem te maken). Pas dit najaar is een commissie benoemd om een nieuwe beleidsnota op te stellen die met deze visie en met de ontwikkelingen van de laatste jaren in overeenstemming is. Het ligt in de bedoeling dit ontwerp begin 1979 aan de LWG-vergadering voor te leggen en, na aanvaarding, vervolgens aan de verenigingsraad van de NVSH. Dat helpt ons werk beter in te passen in de vereniging en past in de verbreding van het emancipatiestreven van de NVSH in het kader van het Jaar van het Kind.

JAAR VAN HET KIND

1979 is door de Verenigde Naties uitgeroepen tot Jaar van het Kind. Het algemeen bestuur van de NVSH wil een poging wagen dit niet beperkt te houden tot de sfeer van missieschooltjes en oedeombuikjes. Daarom stelt het een commissie in, waarheen de LWG-vergadering inmid-

dels een afvaardiging heeft benoemd. Bedoeling is, aandacht te vestigen op de seksuele rechten van minderjarigen en in dat kader o.a. een petitie aan regering en parlement voor te leggen waarin afschaffing van de zedelijke leeftijdsgrenzen gevraagd wordt. Dit sluit dus aan op het rapport van de politieke commissie.

VISITATIE- EN AGENDACOMMISSIE

Het is moeilijk iets te melden over het werk van deze twee commissies. Zoals bekend heeft de agendacommissie een zeer strak omschreven taak om de LWG-vergaderingen voor te bereiden. Daarmee neemt ze het DB flink wat werk uit handen. De onderwerpen zijn momenteel alle door anderen aangedragen. De visitatiecommissie, die zich nog over een nieuwe naam bezint, doet veel nuttig werk ter ondersteuning van afdelingswerkgroepen. Geen AWG of hij kampt wel eens met problemen die de eigen menskracht te boven gaan. Wat iedereen van deze commissie moet weten is alleen dat elke AWG er een beroep op kan doen.

REDACTIE NIKS

Ook een LWG-commissie. De leden stellen dit blad samen en ontwierpen een redactiestatuut, waarin hun taken en bevoegdheden aan de orde komen. In de decembervergadering zal de LWG zich erover buigen en het stuk hopelijk goedkeuren.

JURIDISCHE ZAKEN

Geen commissie, maar een aantal DB-taken die gemeen hebben dat ze te maken hebben met strafvervolgning en dat ze nauwelijks van de grond komen. Het betreft het maken van een zwartboek politie- en justitieoptreden; het ontwerpen van een blauwdruk voor actie bij aanhoudingen; het zogeheten 'horzelpoject' voor het systematisch benaderen van officieren van justitie. De DB'ers met deze projecten belast hebben er weinig van gemaakt. Deels is dit het gevolg van de geringe medewerking van derden, vooral de reclasering. We proberen nu een andere opzet: een aantal juridische adviseurs van AWG's bijeenbrengen die bereid zijn met de bewuste DB'ers te overleggen over deze taken en ze in enigerlei vorm over te nemen.

STROOIGOED

Een reeks kleine puntjes: De 'buitenlandtekst' - in drie vreemde talen voor vreemde bladen en schrijvenden - wordt momenteel door adviseur Frits Bernard met behulp van een aantal vreemdelingen geijkt.

Het DB feliciteerde Man-Vrouw-Maatschappij met haar tiende verjaardag (veelbelovende leeftijd!).

Het DB dankte, namens de LWG-vergadering, de deelnemers aan Groot Uur U.

Het secretariaat en sommige AWG's worden besprongen door scriptie-schrijvers. Die zijn van allerlei soort en niveau, er zitten ook universitairen tussen en juist die hebben onze bijzondere aandacht gezien de aandacht die de resultaten van hun onderzoekingen weer bij gezagsdragers krijgen.

De gele Infomap is bijna uitverkocht. Twee DB'ers en een archivaris buigen zich over een herziene editie voor 1979.

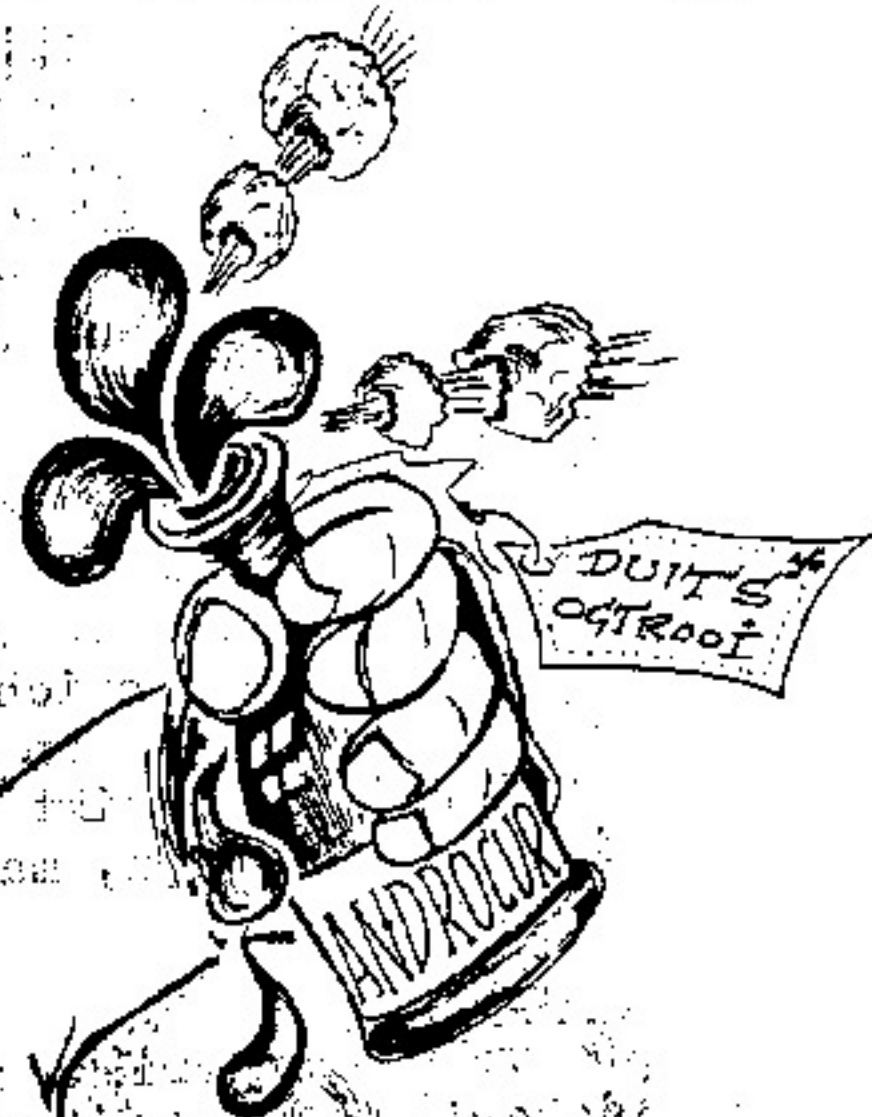
De man die androcure moest slikken (zie vorige NIKS) is in de POK in goede handen. Zonder op de ontwikkelingen vooruit te willen lopen heeft het DB vertrouwen in een redelijk gezonde afwikkeling. Meer hierover na het proces.

Het idee is geopperd van een geluids- en beeldarchief. Van uitzendingen natuurlijk, u verzamelt uw eigen porno maar!

TENSLOTTE: HET DB ZELF

Eind november gaan wij een avond praten over ons eigen en elkaars functioneren binnen het DB en samenhangend daarmee over mogelijke veranderingen in de bestuurlijke opzet. We hadden al langer het gevoel dat zoiets er bij inschoot, vooral omdat we zo druk zijn met actuele punten. Vast staat, dat we allemaal ook in 1979 in het DB willen blijven.

"Aan de mensen, die jou op het station
jouw Vriendje zagen kussen
en die jou aangaven bij de politie,
kan ik helaas geen droog
stuk brood verdienen...
Maar bedenk dat ik
psychiater weerd uit
MENS LIEVENDEID..."

EEN GROOT
VOOR U *

ARTIKEL
247

John Verloze
©

M I J N V R I E N D J E S T E E L T

door Gorrit Goslinga

De laatste tijd kom ik het steeds vaker tegen: mensen die in tweestrijd verkeren of regelrecht in de problemen raken omdat hun vriendjes jatten. In dit stukje zal ik het maar over vriendjes hebben, want de onkele mensen met vriendinnetjes die ik ken leverden in totaal één gappend exemplaar op. En het lijkt me niet dat de sekse veel aan het probleem verandert.

Jeugdzonden

Over jeugdkriminaliteit hebben niet alleen Elsevier en het Politieblad de kolommen vol. Niemand kan in ernst om het feit heen, dat steeds meer en steeds jongere kinderen het dievenpad opgaan of vernielingen aanrichten. Wie hun vertrouwen heeft wordt daar eens te meer met de neus op gedrukt. Als Pietje plotseling over rode en bruine papiertjes beschikt kan er natuurlijk een onverantwoord goedgeefse oma in het spel zijn, maar een greep in moeders huishoudknip ligt meer voor de hand!

Betrokken

De volwassen vriend raakt meestal niet als slachtoffer betrokken in de criminele zijsprongen van zijn schatjes. Meestal is hij (of zij) degene die in vertrouwen wordt genomen; die er na enig doorvragen achter komt; die het verzoek krijgt als heler of bewaarder van het gestolene op te treden. Soms heeft de diefstal akelig dichtbij plaatsgevonden, bijvoorbeeld bij een andere bewoner van hetzelfde huis, maar dat maakt de vraag alleen nog nadrukkelijker, die er toch al ligt: mag ik me medeplichtig maken en zo ja, in hoeverre?

Medeplichtig

In de eerste plaats kan ik dan niet om de vraag heen, of de volwassen partner soms al niet door het blote feit van de relatie mee verantwoordelijk is voor het misdadig gedrag van zijn vriendje. Je maakt je daar te gemakkelijk van af door te wijzen op de sociaal zwakkere milieus waaruit veel vriendjes voortkomen; of op de stelling dat jongens die een relatie aandurven dus niet de allerbraafsten zijn. Zelfs al zou dat allebei opgaan, je moet toch evenzoer bedenken dat een verboden relatie beide partners in een onwettige situatie neerzet. Samen houden ze dingen geheim die van de ouders, de politie, de hele sodemioterse buitenwacht niet mogen en zeker afgestraft zullen worden als ze aan het licht komen. Als samen seks hebben verboden is, maar je doet het toch omdat het zo fijn is, wat is dan voor een jongen het verschil met een brommer meepikken of een clublokaal kort en klein slaan? Het is even opwindend, niet in de laatste plaats omdat je weet dat je ervoor gestraft kan worden.

Verraad?

Des te dringender wordt de vraag: wat doe je oraan, als partner en ingewijde? Ik weet van gevallen waar de volwassene er volledig in meeging: zijn vriendjes tot stelen aanzette, zo zelfs chanteerde met wat hij over hen wist. Voor wie daartoe overgaan is dit artikel niet bestemd. Ik wens hen een spoedige veroordeling toe wegens het uitlokken van misdrijven. Het lijkt me persoonlijk ook al onjuist - en niet alleen om redenen van praktisch risico - als bewaarder van de buit op te treden. Echt moeilijk is voor mij pas de vraag of je, bijvoorbeeld anoniem, je vriendje moet verraden bij zijn ouders of bij de politie. Per slot gaat het om een vertrouwelijke mededeling van iemand met wie je samen in de illegaliteit zit. Ik kan me heel goed voorstellen als iemand in zo'n

situatie kiest voor zwijgen. Temeer omdat, als zo'n jongen eenmaal op het bureau zit, een verhoor meer zaken aan het licht kan brengen. 'Maak nu maar eens schoon schip' zegt de aardige dame van de kinderpolicie en straks loopt ze even langs een andere afdeling.

Het verschil

Die kwade kans zit er natuurlijk ook in als het joch op een andere manier tegen de lamp loopt. De kern van het probleem lijkt me dan ook, of iemand het ervoor over heeft, zijn vriendje zo nodig te laten vallen wanneer bepraten niets uithaalt. Want dat lijkt me wel de eerst aangevozen stap als je in vertrouwen genomen wordt: proberen duidelijk te maken waar het verschil ligt tussen wetsovertreding waarmee je een ander schaadt, en wetsovertreding waarmee je een ander gelukkig maakt.

Ervaringen

Ik ben best benieuwd wat andere mensen hiervan vinden, vooral als ze zelf in zo'n situatie gezeten hebben. Hoe ze er toen tegenaan keken; wat ze gedaan hebben of juist bewust gelaten; wat ze er nu achteraf van vinden. Wie wil reageren, graag en wacht er niet te lang mee.

Ons adres: NIKS, Postbus 6614, Rotterdam.

KRONIEK VAN MIJN WERELDREIS

Dr. F. Bernard

Na een langere studiereis naar enkele landen in het Verre Oosten, waaronder Thailand en de Philippijnen, bracht ik in het voorjaar en de zomer van 1978 onder andere een werkbezoek aan de werkgroepen pedofilie in de Bondsrepubliek Duitsland, Noorwegen en Portugal. Van 15 tot 20 juni was ik in Oslo op uitnodiging van het NAFF en hield aldaar een voordracht tijdens het Scandinavische congres in het Viking Hotel over "Pedofilie: de situatie in Nederland en in andere landen". Aanwezig was daar ook Karen-Christine Friele, secretaresse van de 'Norwegian Homophile Association' (zie hiervoor ook NIKS van augustus/september 1978, en NAFF-Bulletin nr. 3/1978). Tevens bracht ik een kort bezoek aan Zweden.

Op 21 september vertrok ik per PANAM via Londen (waar PIE nog altijd in grote moeilijkheden zit) naar Californië. Ik was uitgenodigd om onder meer te spreken over kinderseksualiteit en pedofilie tijdens de LIFESTYLES '78 CONVENTION, in het luxe Pacifica Hotel in Culver City, een voorstad van Los Angeles. Dit congres over verschillende vormen van (seksuele) leefwijzen wordt onder andere georganiseerd door de Universiteit van Californië (Prof. Dr. Edgar Butler, Department of Sociology). Verder stonden op mijn programma radio- en TV-uitzendingen en een bezoek aan de Childhood Sensuality Circle CSC in San Diego (Valida Davila).

Na een lange vlucht van ruim 10½ uur (Londen - Los Angeles) arriveerde ik om 17.00 uur plaatselijke tijd op L.A. International Airport, waar ik werd opgewacht door William McCorkle, die mij in zijn Citroën DS21 naar het Pacifica Hotel bracht. Highways en nog eens highways...

De volgende dag werd ik 's middags gehaald door Frederick Vinson, die mij naar de studio's van KPFF (grootste non-commercial zender van Californië) bracht. Een uur rijden door een moordende hitte van maar liefst 42 graden Celsius. Ik werd geïnterviewd door Roy E. Tuckman, een bekend radioman. Het viel mij op, na alle verhalen die ik in Nederland hoorde, dat het interview niet agressief was en ik alle gelegenheid kreeg de gestelde vragen te beantwoorden. Ik werd niet onderbroken en kreeg voldoende tijd. Het geheel duurde ruim een half uur, hetgeen voor Amerika zeer lang is. De band werd op dinsdag 26 september uitgezonden

en zal precies een maand later nog eens worden uitgezonden via Pacifica Radio KPFK. De geluidsband wordt doorverkocht aan andere radiozenders in de USA. Tuckman was uitermate enthousiast en onder de indruk van wat ik te zeggen had over het onderwerp pedofilie. Het was de allereerste uitzending in zijn soort in de Verenigde Staten!

Terug naar het congres, dat inmiddels op volle toeren draaide. 110 sprekers en tussen de duizend en tweeduizend deelnemers. Prof. Edgar Butler en Robert L. McGinley, president Wide World of Contemporary People, Anaheim, California, openden de convention. Butler bracht het feit van mijn aanwezigheid naar voren. Ik was de enige spreker uit Europa. Albert Z. Freedman, uitgever van FORUM, International Journal of Human Relations (ook in Nederland verkrijgbaar), hield een korte toespraak per telefoon vanuit het verre Florida, getiteld "Love yourself: The Need for Self-Esteem". Medewerkers aan FORUM zijn onder anderen: Dr. Wardell Pomeroy (gewezen medewerker van Kinsey), Dr. John Money, hoogleraar aan de Johns Hopkins University, Baltimore, Juan Luis Alvarez-Gayou, psychiater en oprichter van 'The Mexican Society for the Scientific Study of Sex', Mexico City. Ook Prof. Larry L. Constantine (Tufts University, Mass.), die ik al van Swansea kende (internationaal congres 'On Love and Attraction') was in Los Angeles. In Swansea sprak ik verleden jaar over "Pedophilia: The Consequences for the Child" (verschenen bij Pergamon-Press, zie ook NISSO-bulletin 1978/4).

's Avonds ontmoette ik Joan A. Nelson (van het Institute for the Study of Social Behaviour, Corte Madera, California), die samen met mij en Don Crestle (Sexual Freedom League SFL) het symposium omtrent "Childhood Sexuality" zou verzorgen. Later op de avond was er een cocktail party in de Cabrillo Room van het hotel. Deze bijeenkomst was slechts toegankelijk voor de sprekers.

De volgende dag, 23 september, had ik onder meer een gesprek met Dr. DeForest Strunk uit San Diego (ook wij kenden elkaar uit Swansea) en met Dr. Chuck Clower uit Clairmont, California. Tijdens de lunch in de Cabrillo Room zat ik naast Helge Gundersen uit Bergen (Noorwegen), die hier een jaar lang aan de universiteit van Californië studeert. Hij kent Thore Langfeldt uit Oslo, waar ik in juni j.l. logeerde (tijdens het NAFFP-congres). Aan mijn tafel zaten ook twee katholieke priesters die zeer progressief bleken in sexualibus.

Een nadeel van dit congres was wel het simultaan plaatsvinden van de lezingen (liefst twaalf tegelijk!), maar dit is niet te vermijden bij een zo groot aantal sprekers.

Het symposium 'Childhood Sexuality' (kinderseksualiteit) werd zaterdagmiddag gehouden. Don Crestle sprak over 'Integrating Childhood Sexuality', ikzelf had het over 'Pedophilia: An Alternative Lifestyle?'. Er was zoveel belangstelling voor mijn voordracht dat de ruimte veel te klein bleek en een aantal mensen in de gang stond. De discussie verliep zeer goed, het geheel had een hoog niveau. Goede vragen, radicale voorstellen en grote openheid. Aan het einde van mijn bijdrage een daverende ovatie! Het geheel werd op video-tape opgenomen voor TV. Mijn voordracht zal nog voor het einde van het jaar worden gepubliceerd (Universiteit van Los Angeles). Tot slot sprak Joan A. Nelson over 'Family Incest Sexual Practices: A Current Study'. Zij is een jonge actieve vrouw die positief ten opzichte van dit onderwerp staat. Ik kreeg de indruk dat de incest hier wel eens de weg naar de pedofilie zou kunnen effenen...

Na een aperitief (geheel onbekenden boden mij spontaan 'drinks' aan) volgde het grote banquet. Er waren een aantal tafelsprekers, o.a. Robert L. McGinley (tevens Master of Ceremonies) en Dr. Lester A. Kirkendall, emeritus hoogleraar Oregon State University. Tot slot 'Disco Dancing' to the sound of Disco Dimensions, Santa Ana.

Tussen de bedrijven door werd ik geïnterviewd door de pers.

Zondag 24 september, de laatste dag van LIFE-STYLES '78, had ook een overladen programma. Een interessant psycho-drama door de psycholoog L.O. Anderson en enkele goede films. Prof. Larry L. Constantine nodigde mij uit voor de lunch in een van de restaurants in Culver City. Wij besloten tot een verdere samenwerking in de toekomst. 's Avonds een lang gesprek met Herb Seal, M.A. (uit Australië). Hij is lid van de Guyon Society en van hem verscheen het boek "Alternative Lifestyles. A Study of Communes, Intentional Communities, Group Marriages and other Non-Nuclear Families" (Singapore 1974). Ik kreeg van hem een gesigneerd exemplaar.

Op maandag 25 september bracht William McCorkle (die met zijn auto twee weken te mijner beschikking stond) mij naar het woonhuis van de bekende journalist Jack Owen Jardine. Hij schrijft voor de HUSTLER (maandelijkse oplage meer dan anderhalf miljoen). Jardine had om een interview met mij gevraagd over kinderseksualiteit en pedofilie. Het werd een lang gesprek in de nog altijd aanhoudende hittegolf. Het interview wordt in een van de komende afleveringen van de HUSTLER opgenomen (waarschijnlijk begin 1979; het blad is in Nederland ook in de handel).

Dinsdag 26 september werd ik ontvangen door de schrijver A.E. van Vogt (auteur van circa 45 science-fiction boeken, waaronder 'The Violent Man'). Hij woont in Hollywood en heeft een prachtige verzameling van oude chinese kunst. Een aantal van zijn boeken is ook in het Nederlands (en andere talen) uitgebracht. William McCorkle bracht mij erheen en later hebben wij gezamenlijk gegeten. Van Vogt is een briljant man.

Tijdens een bezoek aan Beverly Hills moest ik aan BETTER LIFE denken, dat helaas niet meer bestaat. Barry Wright is na een bezoek aan Europa (hij belde mij nog op toen hij op doorreis in Rotterdam was) weer in Amerika terug.

Op woensdag 27 september per auto naar San Diego gereden voor een ontmoeting met de haast legendarische Valida Davila (78). Ondanks haar hoge leeftijd nog steeds buitengewoon actief op het gebied van de bevrijding van de kinderseksualiteit. Een uitzonderlijke vrouw. Per brief hadden wij al vele jaren contact met elkaar. Het werd een historische ontmoeting! Ik zou daar op uitnodiging van de "Childhood Sensuality Circle" een "Workshop on Children's Liberation" voorzitten, tijdens de CSC Mini-Convention. Daarover later meer.

Het eerste gesprek met Valida Davilla was al zeer vruchtbaar. Wij stippelden allerlei lijnen uit naar de nabije en verre toekomst en bespraken de gang van zaken voor de bijeenkomst op het weekend van 30 september/1 oktober. Op tafel lagen allerlei publikaties, waaronder de nieuwste NUSLETTER (CSC) en enkele nummers van ons vertrouwde NIKS... Aan de muur de posters van de NVSH/LWGP en van de voorlichting... Het is een bijzondere gewaarwording met een vrouw als deze te spreken. Ik had dan ook lang uitgekeken naar deze ontmoeting.

In San Diego logeerde ik ten huize van Daniel Strang, violist van het Philharmonisch Orkest van San Diego en leider van het "Jugendstil Trio". Een nog jonge man met een grote carrière voor de boeg. Donderdagavond, 28 september, met mijn gastheer gegeten in een der visrestaurants aan de Pacific. Zwaardvis met chips. Een prachtige avond vlak bij de haven van San Diego. Eindelijk een rustig moment tijdens dit overladen programma. Later op de avond werd ik gebeld vanuit Denver, Colorado, door Dr. Carl York Schmidt, founder of the Homosexual Church of the Universe. Een man die erg goede ideeën omtrent alternatieve seksuele relatievormen bleek te hebben. Hij was, zoals zovelen hier, erg geïnteresseerd in de ontwikkelingen in Europa en in het bijzonder in Nederland. Een erg persoonlijk telefoongesprek.

Vrijdag 29 september een tweede gesprek met Valida Davila. 's Avonds een 'pot luck supper' ten huize van Valida met een aantal actieve leden van de CSC.

Zaterdag, 30 september, voorbespreking programma voor de middag en avond. Vergadering CSC later in de middag (vanwege de grote hitte). Besloten werd een 'statement' uit te geven over de doelstellingen van de vereniging. Heb Valida uitgenodigd voor het diner (Oosters restaurant met life-music, vegetarisch). 's Avonds voortzetting van de convention onder mijn voorzitterschap. Tevens hield ik een toespraak en vertelde onder andere over ons werk binnen de NVSH. In totaal waren er tien mensen, wel heel wat anders dan LIFESTYLES '78, maar daarom niet minder interessant. De avond werd besloten met films over Black Beach (niet officieel naturistenstrand niet ver van San Diego). Veel scènes met 'body painting', dat schijnt erg in te zijn.

De volgende dagen nog enkele besprekingen gevoerd. Op een uitnodiging om mee te werken aan een televisie-uitzending met telefonische vragen van kijkers ben ik niet ingegaan. Mijn bezoek aan het "Kinsey Instituut" in Bloomington, Indiana, kon door tijdgebrek niet plaatsvinden.

Het leven is voor pedofielen zeer moeilijk in de Verenigde Staten, de mededelingen die ik hoorde bevestigen dit ten volle. Wel zijn er grote verschillen tussen de staten onderling. De 'ages of consent' zijn overal verschillend, in sommige gebieden echter lager dan in Nederland. Er is nu een volledig overzicht verschenen in een jeugdtijdschrift, waarin ook alle 'restrictions' zijn opgenomen. Mocht daar belangstelling voor bestaan dan wil ik daar t.z.t. nader op terug komen.

Samenvattend zou ik willen zeggen: Ik ben in Amerika als een koning ontvangen. Iedereen was vriendelijk en vooral zeer gastvrij. Ik ben uitgenodigd om in 1979 wederom terug te komen ...

Tegen het einde van mijn verblijf in Californië ben ik met de auto naar Mexico gereden en onder andere Tijuana bezocht ter bestudering van de situatie aldaar. Na het overschrijden van de grens plotseling een heel andere wereld. Veel herinnert nog aan het oude Spanje. Ik was al eerder in Mexico geweest en het deed mij goed terug te zijn. PANAM bracht mij weer naar Nederland, waarmee mijn wereldreis - in etappes - ten einde is.

J I J

.....
(een liefdesgedicht voor Jason)

Jouw gulle lach
jouw fijne warmte
je liefde die je mij geeft.
Nee, mijn schat
ik weet het zeker,
je bent geen mens,
je bent iets hogers,
je bent mijn wens,
mijn kracht om verder te gaan.
Jij goeft mij het licht
zonder dat kan ik niet leven.
Jij bent mijn vertaling
van liefde.
Ik blijf je trouw
tot het huwelijk
ons scheidt.

Martin van Haren
postbus 785
APELDOORN

.....

STEMMEN OVER "PEDOFILIE DOOR POSTEMA"

Peter Goul

"Positief" was op de Landelijke Werkgroepsvergadering van vier november de meest gehoorde uitlating over Koos Postema's programma over pedofilie. Wel bleken de argumenten voor deze omschrijving niet altijd gelijk. Terwijl de één uitging van "er werd over gepraat, dat vind ik zo positief" werd door een ander opgemerkt "terecht is Postema uitgegaan van de moeilijkheden die er leven" (d.w.z. bij het brede publiek over seksuele kontakten tussen ouderen en jongeren - P.G.). Ook vielen er kritische geluiden te beluisteren zoals "je hebt geen controle over de reacties die het oproept". Deze opmerking kreeg aanvulling van iemand de reactie van een ouder verhaalde. Deze zou voortaan beter op zijn kind letten zodat ie zo'n kontakt niet aan zou gaan. Andere kritieken waren de veronderstelling "het neemt de weerzin niet weg" en de bewering dat het aspect van de seksualiteit van het kind in het algemeen ontbrak.

Het praten over de uitzending mondde niet uit in een discussie over publiciteit. Maar er kwam wel een daarvoor van belang zijnde stelling naar boven. Namelijk: "De waarde van zo'n programma ligt erin hoe het overkomt bij het publiek". Waar het inderdaad ook om draait. Voor zover telefonische reacties daar wat van zeggen, die waren in elk geval grotendeels positief. Maar Klammer, de dominee in het gezelschap van vijf gasten, kreeg zowel op het nummer van de uitzending als op zijn privénnummer de wind van voren. Wat het feitelijke effect van de uitzending is valt niet te bopalen. Maar wat het merendeel van de leden van de landelijke betreft, heeft er aan de presentatie van het onderwerp door Koos niets gelegen. Iemand zei zelfs: "Beter had het niet gekund".

KIND IN AKTIE(S)

door Peter Goul

"Is het verstandig kinderen te betrekken in acties van de werkgroep? Eh, bij wie leg je de uiteindelijke beslissing voor het meedoen van het kind, gesteld dat het zelf wel wil. Bij het kind zelf of bij de oudere?" Hoofdzakelijk om deze twee vragen draaide de discussie rond het punt "kinderen bij acties" op de landelijke van vier november.

Dit discussiepunt, dat de werkgroep Venlo inbracht, vindt zijn ontstaan in Den Haag. Daar werd in mei dit jaar in verband met een rechtzaak een protestactie gehouden. Deze actie behelsde een demonstratie, die door het NOS-journaal uitgezonden is, en waaraan kinderen deelnamen, plus een handtekeningenactie. Op de lijsten hiervan hebben kinderen hun naam en adres gezet. Voor Venlo was dit aanleiding zich bezorgd af te vragen of zoiets wel verstandig en zinvol is, en of je kinderen toe mag staan aan zulke acties mee te doen. In de discussie die op deze stellingname van Venlo volgde kwamen voornamelijk de nu volgende overwegingen naar voren (al was het niet in dezelfde formuleringen).

Of het wel of niet verstandig is kinderen in acties van de werkgroep te betrekken hangt onder meer af van de gevolgen voor het kind nadien. Met name in het dagelijks leven in de tijd na de actie. Zoals na het in beeld te zijn geweest op het journaal, bijvoorbeeld het krijgen van een lawine van negatieve reacties op school. Overigens heeft de actie in Den Haag geen negatieve gevolgen in die zin gehad. Daarnaast is de zin of het verstandig zijn van zo'n actie afhankelijk van het effect op het publiek. Althans van wat je vooraf verwacht wat het effect is, of achteraf vermoedt wat de uitwerking geweest is. Geeft het de indruk dat kinderen gebruikt worden, of laat het zien dat een wetsartikel als 247 niet alleen

volwassenen treft. Maar ook kinderen die met een oudere of onderling iets seksueels willen. Daarbij heeft het wel of niet verstandig achten te maken met het gewicht dat je toekent aan de stem van het kind. Bijvoorbeeld in geval van een handtekeningenakte, kan je er enerzijds van uitgaan dat het geen zin heeft kinderen te laten tekenen. Omdat wettelijk, en ook gewoon voor de meeste mensen, de handtekening van een kind niet meetelt. Anderzijds kan je uitgaan van de overtuiging dat het kind evenveel waarde en recht van spreken heeft als een volwassene. En in die zin de handtekening van het kind wel telt. Bovendien het van belang is dat, in zo'n handtekeningenlijst, te bevestigen.

Hoeveel gewicht je toekent aan de stem van het kind is ook aan de orde bij de vraag: Bij wie wil je de uiteindelijke beslissing leggen over het meedoen ^{door een} kind, gesteld dat het zelf wil (anders is de vraag ook niet van toepassing). Bij het kind, of bij de oudere? Het is hier zelfs de centrale vraag. Want, als je het kind beschouwt als iemand die volledig in staat is zelf te beslissen of ie iets wel of niet wil, dan ken je veel gewicht toe aan zijn stem. Waarbij je zelf op zijn hoogst aan het kind zaken ter overweging kan geven. Zoals: weet je wat de gevolgen kunnen zijn. Minder gewicht ken je toe aan de stem van een kind als je ervan uitgaat dat je als oudere de verantwoordelijkheid voor het kind hebt. Misschien omdat je denkt dat het de zaken niet of niet altijd kan overzien, of omdat ie makkelijk te beïnvloeden is. Ook als je ervan uitgaat dat het kind niet of niet altijd tot het goed nemen van beslissingen in staat is. Wat overigens niet hoeft te betekenen dat je geen rekening houdt met het kind. Maar wel, alleen als jij het goed vindt.

Samengevat valt te zeggen dat bij deze vragen, en met name de laatste, de persoonlijke instelling tegenover het kind een grote rol speelt. Maar niet de enige rol. Want als het betreffende kind drie jaar is zal de vraag over wie de beslissing neemt voor zowat iedereen gelijk liggen, ongeacht de instelling tegenover het kind. Dat betekent dat evenzo een rol speelt of bijvoorbeeld het kind drie of dertien is, al is het niet de hoofdrol.

Tot een eensluidende stellingname over het wel of niet betrekken van kinderen bij akties kwam de landelijke vergadering uiteindelijk niet. Overeenstemming werd er wel bereikt over dat het erbij betrekken van kinderen met reserves en voorzichtigheid moet gebeuren.

AANKONDIGING:

Zaterdag 16 december organiseert de werkgroep pedofilie van de afdeling Utrecht van de NVSH een ontmoetings- en gespreksmiddag over

PARTNERSCHAP EN PEDOFILIE.

Deze bijeenkomst is bedoeld voor degenen die seksuele belangstelling hebben voor kinderen terwijl ze ook een vaste relatie (hebben) onderhouden met een volwassen partner. Ook deze volwassen partners zijn van harte welkom. De deelname is kosteloos en kan plaatsvinden via de werkgroep, Wittevrouwensingel 100 te Utrecht. Op dat adres vindt de middag ook plaats.

Eventuele telefonische opgave bij Hannie Boidin, 030 - 935510.

INTERVIEW MET HANNIE BOIDIN

"MEVROUW?" noemde t.v. recensist Jungman haar in het Parool. Ze geniet meer bekendheid onder de naam Hannie Boidin. Bij het grootste publiek als gast in Koos Postema's "Groot Uur U" over pedofilie. Bij iets minder mensen is ze bekend als vormingswerkster van de NVSH. En in nog kleinere kring als voorzitter van de werkgroep pedofilie in Utrecht. Ik tref Hannie in haar flat. Het interieur heeft de sfeer van de "Nieuwe zakelijkheid" uit de vijftiger jaren. Eenmaal op dreef praat ze met een zekere beslistheid. Maar niet zonder emoties. Af en toe een verbaasd aandoende lach. We hebben het over haar denkbeelden en ervaringen.

- door Peter Geul

"Pedofielen omschrijven als mensen die een voorkeur voor kinderen hebben, daar zit eigenlijk iets raars in. Je houdt toch niet van alle kinderen." Zou ze zichzelf pedofiel noemen, vraag ik. "Nee, want ik zou nooit verliefd kunnen worden op een kind. Bij de opvoeding van mijn eigen kinderen voelde ik me lekkerder naarmate ze ouder werden. Sommige mensen kunnen met kinderen meegenieten. Mijn vader had dat. Als opa ging hij met ze op de grond liggen bij het puzzelen. Hij was kind met de kinderen. Nu gebruik ik mijn vader als voorbeeld, maar hij zou zich nooit pedofiel genoemd hebben." Pedofiele gevoelens herkont zo wel bij zichzelf. "Toen ik Joke, onze oudste dochter, aan de borst had vond ik dat ontzettend fijn. Het prikkelde de tepels seksueel. Ik schrok ervan toen ik dat beseftte. Dat mag toch niet of kan niet, dacht ik. Nog tien maanden heb ik haar de borst gegeven, zonder dat het gevoel weer terugkwam, ik stond het mezelf niet toe. Maar", voeft ze er oven later aan toe, "dat zou me nu niet meer overkomen".

angst

Inmiddels vier jaar geleden belandde Hannie bij de Utrechtse werkgroep die toen in oprichting was. Ze werd direct voorzitter. En bleef dat tot op de dag van vandaag. Maar niet zomaar. Ze vertelt:

"Na een half jaar stelde ik mezelf de vraag: Waar ben ik mee bezig? Straks spelen er conflicten van werkgroepsleden met ouders en politie. Ik ben bang voor conflicten en agressie. Toen moest ik me realiseren: zij zijn toch ook bang. Wat moet hen wel niet boven het hoofd hangen. Dat is

toch een schreeuwend onrecht." Ik zeg dat ze op de werkgroepsvergaderingen juist erg doortastend overkomt. Dat me van zo'n angst niets is gebleken. "Ik ben minder zelfverzekerd dan ik lijk. Maar doortastendheid in vergaderingen is gewoon het uitoefenen van de taak. Ik zit daar tenslotte als voorzitter." En, vult ze harder pratend aan, "het zijn twee kanten van één persoon. Het sluit elkaar niet uit. Als je me zo ziet ken je me maar half."

De eerste keer dat we met elkaar praten is op de dag na de uitzending van "Groot Uur U". De telefoon rinkelt voortdurend. Vooraf, vertelt ze, "was ik erg bang voor agressieve reacties tegen mij. Het blijkt erg mee te vallen." Het zijn allemaal mensen die haar feliciteren met haar optreden. Ze vervolgt met heldere stem "Zo laf was ik ook dat ik bij mijn ouders thuis en bij mijn anders werk er nooit over gepraat heb dat ik dit deed. Die angst voor agressieve reacties was mee een overweging in het wel of niet doen" van het "Groot Uur U".

In een tweede gesprek komen we opnieuw op angst. Hannie vertelt over een situatie op school. Ze was door de oudercommissie uitgenodigd om te komen praten over seksuele opvoeding. Ze is in het lokaal waar ze moet praten gearriveerd. "Op een gegeven moment staan er mensen op die me weg wilden hebben. Omdat ik van de NVSH kwam. Toen werd er over me gestemd (of ze wel of niet mocht spreken). In deze situatie had ik totaal geen angst. Ik vond het een humoristische situatie. Maar het was ook geen conflict dat op mij betrekking had." →

r e s p e k t

Voor de uitzending van Koos Postema genoot Hannie in het land voornamelijk bekendheid door haar werk in de voorlichting. Over haar uitgangspunten bij dat werk vertelt ze: "Ik heb de innerlijke overtuiging dat ieder mens het recht heeft te leven zoals ie wil. Ik zeg heus niet dat ik dat makkelijk hanteren kan." Ze benadrukt dat het vooral gaat om het respect voor de ander. Uitgaan van de vragen die bij mensen leven: "Ik vind het belangrijk soms om helemaal met iemand mee te gaan. We staan veel te gauw klaar met het betere antwoord. De oplossing." Ze vertelt over een man die een ouderpaar kende waarvan het kind vermoord was. Hij had daardoor hun hele leven vernield zien worden." Ik kreeg best eerbied voor het vooroordeel van de man, bij wijze van

spreken." Hoewel in een zeker opzicht tactisch, is haar aansluiten bij de opvattingen van mensen, alvorens haar eigen inzichten te vertellen, geen kwestie van tactiek. Zelf zegt ze: "Er zit het risico in dat je het gaat hanteren als verkooptruc. Ik betrap mezelf erop dat ik het af en toe zo gebruik. Daarom ben ik gestopt met voorlichtingen op auderavonden."

Hoewel ze zelf voorlichting geeft op een zachte wijze, blijkt ze een harde aanpak niet te verafschuwen. "Echte provocatie vind ik erg goed. Zoals de Dolle Mina's die indertijd met viltstift op hun buik schreven 'Baas in eigen buik', en daarmee door Amsterdam liepen. Maar zelf ben ik meer iemand die bij meisjes van de Christelijke Huishoudschool over abortus gaat praten."

GRONINGEN GEEFT IN NOTA BEELD VAN HAARZELF

- door Peter Geul

"Er zijn in ons land erg veel mensen die seks niet je dat vinden. En denken dat kinderen a-seksueel zijn en niet weten wat ze willen. (en als ze dat wel weten, niet in orde zijn). Ook vinden die mensen dat kinderen op allerlei gebieden rechteloos moeten zijn, en door hen beschermd moeten worden tegen 'kwaad van buiten'. Want het zijn toch 'nog maar kinderen'. Deze opinies (van Accent-niveau) trekken, samen met een divisie vooroordelen, ten strijde als ze gekonfronteerd worden met een jongere-oudere relatie waarin lichamelijkheid (of seks, of intimiteit of iets dergelijks) voorkomt."

Dit schrijft de Werkgroep Groningen in haar kortelings verschenen nota. In dit stuk geeft de groep een beeld van wat ze zich "zo ongeveer van haar mogelijkheden op dit moment voorstelt".

De werkgroep is door het vertrek van drie mensen in een situatie gekomen waarin uitbreiding van activiteiten moeilijk ligt. Wel zijn er twee nieuwe mensen bijgekomen maar die zijn niet één, twee drie ingewerkt. De groep bestaat nu uit zes personen. Tot de belangrijkste taken rekenen ze hulpverlening en de zogenaamde maatschappelijke activiteiten.

De hulpverlening richt zich op de opvang en begeleiding van mensen met pedofiele gevoelens. Enerzijds is daarvoor de praatgroep. Deze heeft overigens een heel losse band met de werkgroep en komt in de werkgroep slechts ter sprake in algemene termen. Meestal in de vorm van mededelingen door de begeleider. Daarnaast zijn er bij een vraag om hulp de mogelijkheden van individuele begeleiding door een werkgroepslid of doorverwijzing naar een professionele instantie.

Onder de noemer maatschappelijke activiteiten houdt de groep zich bezig met drie dingen. Het beantwoorden van vragen om informatie en documentatie. Daarnaast hebben ze relaties met van belang zijnde personen en instanties, zoals roclassering, justitie, COC en professionele hulpverleners. Bovendien het bekendheid geven aan de werkgroep. Voorlichting, al dan niet

op aanvraag, schiet er op dit moment bij gebrek aan een persoon die het kan en wil doen bij in.

Reden tot bestaan van de werkgroep geven de vooroordelen over kinderen en met name hun seksualiteit. En daarbij dat deze vooroordelen, samen met de wetgeving, mensen, die ook lichamelijk met kinderen om willen gaan, in moeilijkheden brengen. De verwachting is dat "als de visie op het kind ten goede is veranderd, de kijk op jongere-oudere relaties zal volgen.

- - - - -

Kerst en Nieuwjaarswens voor mijn vroegere vriendjes

Aan alle duizend Amsterdamse jongens
die in de periode van 1941 tot 1954
aan mij hun liefde, genegenheid, vriendschap
en zelfs hun prachtige lichamen gaven,

ZALIG KERSTFEEST EN GELUKKIG NIEUWJAAR

.....

Sommigen van jullie droegen een korte broek met een blouse of jack,
anderen een spijkerbroek met een trui,
allemaal waren je twaalf jaar oud, of dertien of veertien of vijftien,
allemaal hadden je prachtige snoeten en
jullie buiken waren zo zacht als de stof
op de damesafdeling van de Bijenkorf.

Jullie bennen waren mooier dan die van de mooiste vrouw
uit de grootste harem
van de Sultan,

Jullie toestemmende glimlach
(als je doorhadden wat ik van je wilde)
die glimlach met die speciale Amsterdamse dimensie,
is nooit ge-evenaard door een jongen uit de Provincie.

Om die glimlach,
om die mooie benen
en zachte buiken,
om jullie verwarde haren en
zwarte snoeten,
om jullie vrijgevochten mening,
A L T I J D T E G E N D E M A C H T
D A A R O M
hou ik van Amsterdam.

Ries van Wallenburg

EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE — slot

door Dr. Ken Plummer, Universiteit van Essex
vertaling: E. Brongersma

(Ken Plummer bespreekt drie sociologische stellingen, die een wezenlijk element vormden in de discussies over homoseksualiteit in de samenleving en kijkt in hoeverre diezelfde stellingen van toepassing zijn op pedofilie. De eerste twee stellingen zijn in respectievelijk nummer 13 en 14 aan bod gekomen. Hier volgt de laatste stelling, en het slotbetoog.)

MENSEN MET AFWIJKEND GEDRAG TOT NORMALE WEZENS MAKEN

In de discussie tussen onderzoekers van homosexualiteit is in de loop van de laatste twintig jaar een van de belangrijkste vraagpunten geweest, of homosexualiteit een ziekte is (zoals sommige artsen stellen), dan wel een manier van leven die een rechtmatige plaats naast andere heeft (zoals de meeste sociologen stellen). Het debat kwam tot een hoogtepunt in 1973, met de historische beslissing van de Amerikaanse Psychiatrische Vereniging, homosexualiteit van de ziekten-lijst af te voeren. Afgezien van logische en normale argumenten, heeft de sociologie op dit gebied (dus de ontkenning dat homosexualiteit een ziekte is) vooral op twee fronten haar aanval gelanceerd. In de eerste plaats heeft zij aangetoond (via persoonlijkheids-testen of het onderzoek in gemeenschappen) dat veel homoseksuelen psychologisch goed aangepaste mensen zijn, en sommigen onder hen zelfs wel "gezonder dan niet-homoseksuelen". In de tweede plaats heeft zij gesteld dat, wanneer er soms storingen of ziekelijke verschijnselen bij homoseksuelen voorkomen, deze gewoonlijk dan toch eerder voortspuiten uit de vijandige reacties van de samenleving dan dat ze verbonden zijn aan een storing van de geslachtsdrift zelf: de ziekte heeft eerder een maatschappelijke dan een psychische oorsprong. De veronderstelling is wel eens geuit, dat ziekelijke verschijnselen in sterkere mate zouden voorkomen bij homoseksuelen die buiten enig groepsverband leven, dan bij hen die in een groepsverband

Net zoals eens de homosexualiteit, wordt de pedofilie dikwijls of zelfs meestal beschouwd als een ziekelijke toestand. Tot dusver beschikken we nog niet over voldoende, door onderzoek gestaafde gegevens, om de juistheid van die bewering te bevestigen of te ontkennen. De gegevens over pedofilie, die op het ogenblik tot onze beschikking staan, komen meestal hetzij uit de kliniek, hetzij uit de gevangenis. Bij de bestudering van homosexualiteit zijn de onderzoekers tot de vaste conclusie gekomen, dat de gegevens die we op die manier krijgen, niet kenmerkend zijn voor de onderzochte mensengroep, want ze betreffen enkel de zogenaamde mislukkingen onder de personen met afwijkend gedrag. Naar de persoonlijkheid van pedofielen is - bij mijn weten - nog geen vergelijkend onderzoek ingesteld op soortgelijke manier als Hooker dat bij homoseksuelen deed. Omdat pedofielen gewoonlijk geen sub-cultuur vormen, is het ook niet mogelijk, groepsonderzoek te doen zoals dat bij homoseksuelen is verricht. Pedofielen hebben gewoonlijk geen enkele eigen organisatie, die hun steun biedt, zoals homoseksuelen die kennen; daarom is het aannemelijk, dat gestoordheid in heviger mate bij pedofielen zal voorkomen dan bij homoseksuelen, want bij hen moet ieder voor zich de strijd aanbinden tegen het probleem van de stigmatisering.

Nu we op dit gebied over zo weinig gegevens beschikken, is het voorbarig betogen te houden over het al dan niet gestoord zijn van pedofielen. In het voorbijgaan mag ik alleen wel even opmerken dat, voorzover

ik op mijn indrukken kan afgaan, ik bij de pedofielen, die ik ken, niet meer symptomen van gestoordheid heb waargenomen dan ik dit doe bij onze bevolking in het algemeen. Om die reden wil ik hier graag nog iets zeggen over het soort moeilijkheden, dat pedofielen allicht op hun weg vinden, en een poging doen de oorzaken daarvan aan te wijzen.

Pedofielen vinden voornamelijk drie soorten moeilijkheden op hun weg. In de eerste plaats zijn er de problemen die ze met alle mensen gemeen hebben. In de tweede plaats zijn er de problemen die uit de eigen aard van de pedofiele neiging voortvloeien. En in de derde plaats zijn er de problemen, die voortkomen uit de stigmatisatie, aan deze handelingen verbonden. In hun pogen de situatie te begrijpen, zijn sociologen geneigd het meest aandacht te besteden aan de problemen van het laatste soort. Maar ik wil hier, heel in het kort, een voorbeeld van alle drie geven.

De algemene problemen zijn niet kenmerkend voor pedofielen, maar komen bij iedereen voor. Zo zal het probleem van een verbroken liefdesverhouding of een onbeantwoorde liefde zich misschien bij pedofielen wel veelvuldiger voordoen, maar in beginsel kan zoiets aan iedereen overkomen. Een heterosexueel pedofiel schreef zo eens: "Hoe zullen we het de mensen ooit duidelijk kunnen maken, dat we net zo als 'normale' minnaars gepijnigd kunnen worden door jaloezie en uit ons evenwicht kunnen raken wanneer we van een geliefd wezen gescheiden worden, omdat we net zoals zij aanvechtingen kunnen hebben om zelfmoord te plegen wanneer het kind, dat het voorwerp van onze genegenheid is, voor altijd verdwenen lijkt. Zullen ze ooit begrijpen, hoe verschrikkelijk eenzaam je kunt zijn in een kamer vol mensen, omdat zij er niet bij is? Je voelt je hulpeloos en eenzaam, je leeft in een wereld van hopeloze frustratie, omdat degene van wie je houdt voortdurend afwezig is; en toch is ze aldoor bij je in je dromen, of je nu wakker bent of slaapt. Hoe kunnen we hun iets duidelijk maken van tranen, die vergoten worden omdat een klein meisje van zeven jaar er niet meer is."

Afgezien van die verwijzing naar een zevenjarig meisje zou zo'n situatie zich kunnen voordoen in het leven van veel mensen. Hetzelfde geldt van de volgende: "Ik word zo hopeloos verliefd op ze. Op hen allemaal, weet je. Wanneer ik op de een of andere manier met iemand omga, dan betekent dit in de eerste plaats dat ik die persoon aardig vind. Anders zou ik het niet doen. Maar bij mij komt dan een bezitsdrang daarbij, die niemand prettig aandoet. Ik wou dat ik niet zo'n sterke bezitsdrang had. Niemand vindt mensen met bezitsdrang aardig. Maar als je nu eenmaal van nature zo'n bezitsdrang hebt, kun je het ook niet helpen. Ik wordt altijd erg verliefd op ze. Het klinkt dwaas als je dit verliefdzijn noemt. Maar weet je, ik wil dan zo iemand de hele tijd bij me hebben, en dit soort mensen is er volgens mij niet veel."

Ik zou veel voorbeelden kunnen noemen van zulke problemen. Het is belangrijk ze te onderkennen, want sommige mensen met bepaalde seksuele neigingen zitten hun hele leven vol met dergelijke problemen en denken dan, dat zij de enigen zijn die ermee zitten. In werkelijkheid komen zulke problemen veelvuldig voor in allerlei kringen van de samenleving. Het is dus belangrijk, zulke algemeen voorkomende problemen goed te onderscheiden van de problemen, die meer in het bijzonder voortkomen uit het pedofiel-zijn.

Want er zijn inderdaad problemen, die speciaal hun oorsprong vinden in de pedofiele relatie als zodanig. "Het ongelukkige gevoel dat vastzit aan mijn geaardheid." Zou iemand willen volhouden, dat pedofilie in wezen verwringing betekent, dan zou hij naar dit soort problemen moeten kijken. Intussen kan ik bij dieper inzicht eigenlijk maar één probleem vinden, dat volledig verbonden is met de pedofiele relatie, namelijk het probleem dat het kind groter wordt. Het kind waar de pedofiel van houdt groeit onvermijdelijk boven de leeftijd uit, waaronder de jongen of het meisje voorwerp van liefde kan zijn. Zo zegt Murray van zijn vriendje: "Het scheermes laat op zijn gezicht de sporen, die zijn jeugdig schoon verstoren." In gelijke trant merkte een homosexueel pedofiel eens, wat

meer prozaïsch, tegen mij op: "Ik verlies mijn sexuelle belangstelling voor een jongen, zodra er stoppels komen op zijn kin." (Vrije weergave van zijn woorden.) Hij bedoelde hier niet mee, dat hij de jongen dan liet schieten; in tegendeel, de pedofiel verklaarde heel stellig, dat zulke verhoudingen dan kunnen blijven doorbloeien in de vorm van een vriendschap. Maar het betekende wel, dat het erotisch element dan uit de relatie verdween. Zover ik het kan zien, is dit dan het enige probleem dat wezenlijk eigen is aan het pedofiel-zijn. De meeste problemen, waarvoor pedofielen zich verder gesteld zien, behoren tot de volgende groep.

Want de meeste moeilijkheden, die pedofielen ontmoeten, komen voort uit het feit, dat wat ze doen gebeurt temidden van een vijandige en op de scheiding in leeftijdsgroepen gebouwde maatschappij. De vijandige houding van de maatschappij brengt de hele reeks van bekende moeilijkheden voort: subjectief roept ze schuldgevoelens op in het individu, dwingt ze het tot geheimdoenerij en brengt ze teweeg, dat de pedofiele belevingen een steeds grotere plaats in zijn denken gaan innemen; objectief schopt ze de mogelijkheid van veroordeling tot gevangenisstraf, het verlies van je betrekking en de uitstoting en verbanning uit de groep waartoe je behoort. Natuurlijk ervaren homoseksuelen precies diezelfde moeilijkheden. Maar voor de pedofiel wegen ze waarschijnlijk zwaarder; voor een deel doordat de schandvlek nog meer verachting oproept, voor een deel ook, doordat hij minder kans heeft, steun te vinden bij een groep van zijns gelijken, dan de homoseksuel. Enkele van de moeilijkheden, die voor pedofielen voortvloeien uit het hun opgedrukte brandmerk, vinden we terug in de volgende aanhaling: "Wat me kwelt is vooral de frustratie en de angst. Wanneer je nooit de wet overtreedt en altijd aan de verleiding weerstand biedt, kun je als pederast door het leven gaan en je alleen gefrustreerd voelen. Je gaat dan vooral gebukt onder die frustratie, maar je hoeft je nooit gedrukt te voelen door angst. Maar wanneer je zo zwak bent, van tijd tot tijd je begeerte te volgen en je valt, dan blijf je nog altijd zitten met dat voortdurend gevoel van frustratie, maar heb je bovendien daarbij dan de angst voor de inbreuken op de wet, waaraan je je schuldig hebt gemaakt. Op straat durf je nauwelijks te kijken naar een politie-agent; je bent bang voor ze geworden."

Bij deze moeilijkheden, die voortspruiten uit de vijandige houding van de maatschappij, komt dan nog een ander soort problemen, vanwege het feit dat onze maatschappij uit leeftijdsgroepen is opgebouwd. Juist bij het nadenken over een onderwerp als pedofilie wordt het ons erg duidelijk, dat onze maatschappij vrij strak gelaagd is naar leeftijdsgroepen. Het valt jongen mensen moeilijk, contact te hebben met ouderen, voorzover die niet behoren tot de familiekring in de ruimste zin van het woord. Mensen plegen bijeen te hokken in verschillende groeperingen naar gelang van hun leeftijd. Voor een oudere man wordt het daardoor dikwijls heel moeilijk, als men hem in het gezelschap ziet van een jong meisje of een jonge jongen. Ze kunnen, bij voorbeeld, niet samen naar een feestje gaan, of naar de schouwburg, of naar een restaurant. Er zijn een hele hoop dingen in onze maatschappij, waaraan of de kinderen, of de oudere mensen "niet kunnen meedoen". Dit maakt het nog moeilijker voor pedofielen, in contact te komen met een kind en er een relatie mee op te bouwen. Het is dus niet verwonderlijk, dat menige pedofiele relatie tot stand komt binnen de familiekring, waar immers de grenzen tussen de leeftijdsgroepen wegvallen, of binnen jeugdorganisaties, scholen en dergelijke instituten, waar volwassenen kinderen en jongeren kunnen ontmoeten en er meer omgaan, ook al is het vrij oppervlakkig. Maar in het algemeen maakt onze maatschappij zulk een omgang erg lastig en dit vergroot weer de moeilijkheden van de pedofiel.

Er zit nog een belangrijke kant aan die verdeling in leeftijds-groepen. Meestal wijdt men er geen aandacht aan bij een gesprek over pedofielen en het punt geldt ook enkel voor de ouderen onder hen. De seksualiteit van oude mensen pleegt in het algemeen laag te worden aangeslagen. Het zijn niet alleen de kinderen, waarvan men aanneemt dat ze asexueel zijn, voor oude mensen geldt hetzelfde. Wanneer nu in één geval de seksualiteit van een kind en de seksualiteit van een bejaarde samengaan, dan ervaart men dit als een aantasting van de twee overhoorsonde voorstellingen omtrent menselijke seksualiteit. Ten onrechte, want net zo goed als nu behoorlijk is vastgesteld, dat kinderen al heel jong sexueel gedrag vertonen, is het evenzeer vastgesteld, dat sex op hogere leeftijd voortduurt. En een maatschappij, die aan de ene kant hoog opgeeft, dat seksualiteit zo belangrijk is, terwijl ze aan de andere kant "sex boven zestig" merkwaardig vindt, is hard bezig het leven van veel oudere mensen onder spanning te zetten.

In deze paragraaf heb ik dus getracht, wat van de problematiek te laten zien, die storingen bij pedofielen kan veroorzaken, en er de bron van aan te duiden. Naar mijn mening berusten de meeste moeilijkheden, waarvoor pedofielen zich gesteld zien, veel meer op het feit dat de maatschappij hen brandmerkt en veroordeelt, alsook dat ze in leeftijds-groepen opgesplitst is, dan dat deze uit het pedofiel-zijn zelf voortvloeien. Maar dit zou alles veel dieper moeten worden onderzocht.

CONCLUSIE

Dit artikel berust op een hele reeks van veronderstellingen op een terrein, dat nog veel te weinig is onderzocht. Terwijl het er met homoseksualiteit misschien wat beter voorstaat, blijft pedofilie nog een maatschappelijk schrikbeeld. Meer dan welke andere sexuele variatie ook, pleegt ze onder benamingen als "kinderverkrachting" en "sexuele ontarding" de hoogste morele verontwaardiging op te wekken bij het grote publiek, en bij mensen van de "wetenschap". Sommige critici zullen misschien beweren, dat in dit artikel "een pleidooi is gehouden voor het misbruiken van kinderen". Dat heb ik niet gedaan. Wat ik gedaan heb is veel eerder: nagaan of een aantal algemene sociologische redeneringen ook toepasselijk is op pedofilie. Mijn conclusies gaan dus niet verder dan een eerste poging, maar ze wijzen in de richting dat die toepasselijkheid er inderdaad is. Wanneer we sociologisch denken toepassen op het gebied van de pedofilie, kunnen we pedofilie voor een doel relativeren, vermenschlijken en normaliseren.

Met dit soort academische betogen kun je evenwel nog geen einde maken aan de moeilijke situatie, waarin de pedofiel of het kind verkeert. Net zo min als sociologisch onderzoek van homoseksualiteit een eind heeft gemaakt aan de moeilijke situatie van de homoseksueel. Het is, meen ik, vooral te danken aan het werk van Gay Liberation en Homophile Movement, dat homoseksualiteit er nu in Engeland wat menselijker voorstaat. Maar die "bevrijding van homoseksualiteit" is niet in de eerste plaats te danken aan de argumenten, die de voorvechters hebben aangevoerd. Van veel meer betekenis was het enkele feit, dat er een beweging van homofielen bestond, die in de openbaarheid bracht en organiseerde wat zich voorheen in het geheim en het verborgene afspeelde. Zolang de homoseksuelen zich voor hun omgeving afschermden en elk op zich bleven staan, kon niemand hen zien, en daardoor konden de mythen en de afkeer welig blijven tieren. Maar toen de homoseksuelen zich eenmaal begonnen te organiseren en "te voorschijn kwamen", kon het langzamerhand tot de mensen doordringen, dat die mythen volkomen onjuist waren en homoseksuelen precies zulke wezens als u en ik.

Het zelfde geldt voor pedofilie. Tenslotte zal er ook daar alleen een einde komen aan de moeilijke situatie van pedofielen, wanneer pedofielen en kinderen tot actie overgaan. Zonder dat kan zelfs geen stortvloed van geleerde theorieën de zaak van de pedofielen of de kinderen

vooruit helpen. Maar het verschil tussen pedofielen en homoseksuelen is, dat het juist voor pedofielen juist zo moeilijk is, tot organisatie te komen en zich als zodanig aan het publiek bekend te maken. Het eerste is natuurlijk grotendeels te wijten aan het laatste. Wie een groepering van pedofielen opricht, loopt het gevaar hevige woede op te wekken, lastig gevallen te worden door de politie en misschien zelfs in de gevangenis te belanden. De heel kleine pedofiele organisaties in Engeland (PIE en PAL) zijn op grote vijandigheid in de pers gestoten - volgens een zondagsblad waren het "de smerigste kerels in het land der Britten" - en ook elders. Maar de mythen, die ik in dit artikel besprak, zullen blijven voortwoekeren en ze zullen in hoogdravende betogen worden uitgebuit om de morele verontwaardiging en de haat tegen zondebokken aan te wakkeren, zolang de pedofielen niet in het openbaar als zodanig naar voren komen. Dat is de ironie van het geval. We hebben hier te maken met een gevoelig en teer vraagstuk. Voor degenen, die het maatschappelijk leven onderzoeken, is het net zo moeilijk als voor het publiek in het algemeen, zich te ontdoen van moraliserende vooroordelen. Maar het minste wat van hen verlangd kan worden is wel, dat ze kool en zonder hartstocht luisteren naar de stem van de pedofielen en ... die van de kinderen.

- - - - - (einde van dit artikel.)

N I E U W S V A N N I K S

door Alfred Aubry

HOMOLOGIE. Het tweede nummer van Homologie - Driemaandelijks tijdschrift op het gebied van homostudies - is in september 1978 verschenen. In de rubriek Willekeur en Erger (p.15) een kritiek op het Lexicon van de mederne Nederlandse literatuur. Citaat: "Astère Michel Dhondt bijvoorbeeld, schrijver van acht boeken in dertien jaar, komt er vanaf met slechts een geboorteaanduiding en titels. Nu vind ik van hem alleen zijn eerste boek, God in Vlaanderen, goed en de rest herhaling op herhaling, maar toch had enige aanduiding van stijl of onderwerp — zoals een voor de hand liggende karakterisering als "een loflied op de pedofilie" — niet mogen ontbreken."

SCHWEIN. In Du und Ich nr. 9 van september 1978 protesteren twee jongens — die resp. 12 en 13 jaar waren toen ze pedofiel contact hadden — tegen een bericht contra pedofielen in Du und Ich van juni 1978. Beide vinden het schweinerei zulke uitspraken te doen. Voor het komende nummer kondigt Du und Ich overigens aan: "Pädo-Ring" aufgefliegen.

NAFP. Bulletin 1978 4e jaargang nr.3 is alweer uit. Op de foto's herkennen we Dr. Frits Bernard, die van 16 tot 18 juni 1978 aan het Noorse weekend heeft deelgenomen. Het nummer geeft ook een fotootje waarop we tussen drie gratiën op een naaktstrand (?) maar moeten uitmaken wie Valida Davila mag wezen. Uit de summary blijkt dat Dr. Bernard de Noorse werkgroep heeft ingelicht over de pedofiele emancipatie in Nederland. De NAFP heeft gesproken over een nota betreffende wetsverandering in Noorwegen. De nota blijkt teleurstellend, maar de minister van justitie (een mevrouw) blijkt volstrekt niet tegen pedofiele bevrijding — tot op zekere hoogte. Het blad bevat verder droevige berichten over PIE en zet een vraagteken bij de Filippijnen. Werkelijk een paradijs?

SAPI. Nummer 6/78 van dit blad der Schweizerische Arbeitsgruppe Pädo-philie is weer in losse vellen — een soort rondschrijven — verschenen. Het blad geeft een verhaal van een pedofiel die voor een vriendje een nieuwe onderbroek koopt wanneer de vorige in het zwembad verloren is geraakt. Het geeft muzieknieuws — wanneer ook in NIKS, redactie? — en knipsels over Peyrefitte's L'Enfant de coeur.

DOCUMENTATIEDIENST. Hulde aan de Studiegroep Pedofilie te Antwerpen, die mij stom van bewondering laat kijken naar een literatuurlijst van 38 bladzijden, speciaal betreffende pedofilie. Literatuurlijst noemt inleider en initiatiefnemer Alfons C. Elsen het eenvoudig. Toch is het een wereldpremière. Waar blijven nou die Hollanders? Prachtig werk, Belgen. Ik hoop binnenkort het een en ander te zenden aan Alfons C. Elsen, Guido Gezellelaan 64, 3550 HEUSDEN, België. Voor de Aanvulling. Want die is intussen óók al verschenen!

BOSKAMP. Gay Journal van oktober 1978 bericht dat in De Boskamp, de vak-school voor de Nederlandse Politie in Leusden behalve homoseksuelen ook pedofielen zijn opgedraafd om de handhavers der wet de kneepjes van het vak bij te brengen. De Nederlandse Politie heeft de opgave, zo meldt het blad, de pedofielen naar artsen en inrichtingen door te leiden. Gek genoeg bericht het blad verder dat op deze wijze pedofielen bij de NVSH en dan bij de "Arbeitsgruppe Pädophilie" terechtkomen.

ARENT VAN SANTHORST. Johannes Werres herdenkt (met getekend portret) in Gay Journal van oktober 1978 Arent van Santhorst (Jaap van Leeuwen) die op 1 mei 1978 is overleden: "Als homosexueel hield hij van jongens, hij was, zoals hij over zichzelf zei, pedofiel, iets wat in die eerste jaren na de oorlog zelfs binnen het COC als taboe gold". En nog vele jaren daarna, beste Johannes.

TUSSEN DE REGELS. Gay News "The World's largest circulation newspaper for homosexuals" heeft in haar aflevering 149 van 24 augustus-6 september 1978 op p.28 het plaatje van voorop mijn Solanum Bulcamara: "Love Locked Out" (1890) door Anna Lea Merrit. Emmanuel Cooper zegt van dit schilderij (dat naar mijn informatie moet vorzinnbeelden dat liefde tevergeefs aanklopt waar het goud regeert) dat de tijdgenoten hierin de verboden liefde zagen uitgebeeld. Dat kan heel goed zijn. In 1888 was immers de wetgeving ingevoerd waarbij het beminnen van kinderen een misdaad werd.

GREEK LOVE. In Gay News 152 bespreekt Rictor Norton (p.27) K.J. Dovers Greek Homosexuality (Duckworth, £ 15.00). Dit boek van Sir Keneth Dover, president van het Corpus Christi College in Oxford, bevestigt nogmaals op wetenschappelijke gronden dat er Grieken waren die van jongens hielden. Norton zegt dat het boek hardnekkig geen antwoord geeft op de problemen waarover de filistijnen antwoorden wensen. Het feit dat grieke 'homosexualiteit' in geite 'pedofilie' is, is een probleem dat niet de geleerde aangaat. Het boek is bijzonder moeilijk te lezen voor niet-specialisten, maar het is een verfrissende benadering na het gemoraliseer van de moraliseerders, aldus Norton.

MONTREAL MAIN. Dit is de titel van een film van Frank Vitale over de liefde van een man van 28 jaar voor een jongen van dertien (Johnny), een meisjesachtige jongen. Jack Babuscio in Gay News 152: Hoewel verschillende pedofiele vrienden het niet met mij eens zullen zijn, dwingt de film ons duidelijker na te denken over de liefde die zijn naam niet uitspreekt, waarover maar weinigen momenteel in staat zijn rationeel te denken. Het is, zo zegt Babuscio, waarschijnlijk ook de reden waarom de film pas nu, vijf jaar na de voltooiing, een (beperkte) commerciële circulatie heeft gekregen.

DU & ICH. Uit het onderschrift van de redactie in het oktobernummer 1978 van Du & Ich blijkt dat het artikel Engel dragen kurze Hogen door bepaalde lezers als vervelend en pedofiel is gewaardeerd. Ook de "Jugend-schützenbehörden" hebben het artikel blijkbaar als pedofiel en daarom als "jugendgefährdendlich" gewaardeerd. Het is voortijdig afgebroken.

PADO-RING AUFGEFLOGEN meldt Du und Ich van oktober op p.14-16 en p.40. Op p.16 het verslag over politieverhoor van het "slachtoffer".

ARCADIE. Het oktobernummer van Arcadie bevat op p.521-526 het slot van Le Mythe de la Séduction door Piëre Fontanie: Men krijgt geen homosexualiteit zoals men een griepje krijgt, zo luidt het. Zo kunnen we zeggen dat pedofielen niet ontstaan door pedofiele ervaringen. Waarom ook? Die kinderen gaan per slot met een man om en niet met een kind.

AANWINST. Al eerder heb ik gesignaleerd dat in Amsterdam affiches waren aangehangen van een bloot klein meisje (NIKS 13, p.223). In de NRC van 8 september bericht Bas Roodnat hierover en over andere affiches opnieuw: "In Amsterdam is al maandenlang een fotografische plakker aan de gang. Hij verspreidt affiches met alleen maar een foto erop. Meestal mooie foto's. Van een straat, een damesschoen, een klein bloot meisje."

ONTGLIPT. In NRC van 8 september bericht van een niet-geslaagde aanhouding van een Groningse seksboer: circa 2000 pornografische boekwerkjes. De boekjes handelen alleen over seks tussen "volwassenen en kinderen en tussen mensen en dieren". Tweeduizend exemplaren uiteraard, beluste lezer-tjes, want tweeduizend verschillende uitgaaftjes - zover zijn we in heel Nederland nog niet.

DOODENG is het artikel dat in Margriet van 22 september 1978 is verschenen in de rubriek Kijk op Kinderen. Het signatuur van de VNU straalt in de Nijmeegse oriëntering van deze publicatie door. En wat we uit Nijmegen mogen verwachten, weten we maar al te goed sinds de publicatie van de KRI over de Nijmeegse baas van de reklasserings. En dan nog te weten dat Heleen Grul bij de zedenpolitie en bij een psychiater is gaan luisteren. Welk beeld zou je bij zulke autoriteiten zelfs mogen verwachten over een doorsnee-huwelijk? Het is als het bezoeken van een autokerkhof om de genoegens van het automobilisme te beschrijven.

PASTOOR WEET RAAD. Als je Vrij Nederland bij monde van Lodewijk Brunt op 23 september 1978 mag geloven, dan behandelt Margriet weet Raad vandaag de dag zelfs pedofilie. We weten nu uit het voorafgaande op welke manier...

TRUMAN CAPOTE. "Capote die op het gebied van sex even vroegrijp was als wat de meeste dingen betrof, zei dat hij acht was toen hij 'naar bed' begon te gaan met de oudere jongens op school en dat hij 'nooit problemen gehad had met zijn homosexualiteit. Ik bedoel, kijk maar hoe ik er uit zie. Ik ben er altijd recht voor uitgekomen. Daarom vonden de andere kinderen me aardig. Ik was echt heel populair. Ik was amusant en ik was knap." Aldus Anne Taylor Fleming in De Haagse Post in oktober 1978.

DOSSIER JEUGDPROSTITUTIE. "Henkie van twaalf, Marian van zeventien, Eric van vijftien, kinderen nog, die met een afschuwelijk succes de baan op gaan" ... zo kondigt Nieuwe Revue een slechte sensatiereeks aan.

JUNGMAN geeft in Het Parool van 31 oktober 1978 een goede reactie op Het Groot Uur U van Postema op 30 oktober 1978.

EMANCIPATIE. Marjannette Kloeg beklagt zich in Volkskrant van 4 november 1978 over de eenzijdig-homosexuele teneur van het Grote Uur U: "Waren er dan geen vrouwelijke pedofielen te vinden of meisjes, die als kind een verhouding hadden met een pedofiel? Is het niet tot Koos doorgedrongen dat juist dit soort uitzendingen met voorbeelden het beeld versterken van de man-jongen verhouding als de pedofiele verhouding?"
